

Ἄλλ' εἰς μάτην . . . Ἡ γυνὴ ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν αὐτῆς ἀνοικτιρμόνως. Τὸ πρόσωπόν της δὲν θὰ μεταστραφῆ ποτὲ οὐδ' ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις κλαίει καὶ καθικετεύει· ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ σταθῆ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς ἐμὲ καὶ εἰς αὐτήν. Ἡ σύζυγός μου ὑπῆρξεν ἡ γυνὴ ἐκείνη, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἡμῖν ἐγώ! Ἄ! εἰς τοῦλάχιστον εἰμποροῦσα ν' ἀφαιρεθῶ ἐν τῇ τέχνῃ μου! . . . Ἄν εἰμποροῦσα νὰ δημιουργήσω κατὶ τί! Ἄλλ' ὄχι! . . . Δὲν εἶμαι τίποτε! . . . δὲν ἀκούω τίποτε, δὲν βλέπω τίποτε . . . Εἶμαι κωφός! . . . Αὐτὴν τὴν θλιψίαν, ἡ ὁποία μὲ τρώγει, ἐδοκίμασα εἰς μάτην νὰ τὴν πιέσω, νὰ ἐξαγάγω ἐξ αὐτῆς μίαν κραυγὴν, ἓνα τύπον . . . Καὶ δὲν τὸ κατώρθωσα! . . . Ἐπὶ ἐξ ἑτῆ, ἐπέρασα τὰς νύκτας μου, πλησίον της, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα, σπαρασσόμενος ὑπὸ λύσσης, καταπίνων τὰ δάκρυά μου . . . Κ' ἔπειτα, ἔφυγε, μ' ἐγκατέλιπε . . . Μ' ἐγκατέλιπε χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῆ μίαν λέξιν . . . Μίαν ἐσπέραν, εὐρήκα τὸ σπίτι ἀδειανό . . . Δὲν μοῦ ἄφησε οὔτε ἓνα γράμμα, τίποτε, τίποτε, τὸ

ὁποῖον νὰ μοῦ δεικνύη εἰδὸς τι ἀποχαιρετισμοῦ! . . . Δὲν ἐξανῆλθε . . . Ἐφυγα κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν πτωχὴν μου μητέρα . . . Ἄλλ' ὁ ἔρωσ μὲ καταδιώκει καὶ μὲ βασανίζει . . . Δὲν κοιμῶμαι πλέον . . . Ὅλας τὰς νύκτας, τρέχω εἰς τοὺς δρόμους, ὡσὰν σκύλος περιπλανώμενος . . . Καὶ ὁσάκις διακρίνω, διὰ μέσου κεκλεισμένων δικτυωτῶν παραθυροφύλλων, μικρὰς δεσμίδας φωτός, διαγραφούσας τὴν φεύγουσαν σκιὰν γυναικός, αἰσθάνομαι σκληρὰν μακαριότητα, λέγων: „Ἰσως εἶνε αὐτή!“

— „Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;“ τὸν ἠρώτησα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κωφοῦ ἔλαβον αἴφνης παράδοξόν τινα ἔκφρασιν ἐξάφως· καὶ μὲ φωνὴν βιαστικὴν, ἀδιάφρωτον, σχεδὸν κωμικὴν, ἀνέκραξε:

— „Νὰ τὴν φονεύσω, νὰ τὴν φονεύσω, νὰ τὴν φονεύσω! . . . ὦ! ναι, νὰ τὴν φονεύσω! . . . Ἄλλ' ὅταν ἀποθάνῃ ἡ μήτηρ μου. Διότι, ἐννοεῖτε, ὅτι δὲν θέλω νὰ προξενήσω εἰς τὴν ἀγίαν γυναῖκα αὐτὴν τὴν θλιψίαν, νὰ ἔχη υἱὸν δολοφόνον . . . Περιμένω!“

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΩΖΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΠΝΙΓΟΜΕΝΟΥΣ.

Καὶ οἱ μὴ ἐπιστάμενοι τὴν τέχνην τοῦ κολυμβᾶν δύνανται ἐνίοτε, εἰς εὐνοϊκὰς τινὰς περιπτώσεις, νὰ σώσωσι τὸν πνιγόμενον. Ἄν ὁ κινδυνεύων εὐρίσκειται πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἀρκεῖ νὰ ἐκτείνωμεν πρὸς αὐτὸν μακρόν τι ἀντικείμενον, ὡς ὀβελόον, κώπην, σχοινίον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐν ἑλλείψει δὲ παντὸς ἄλλου μέσου, πρέπει ἀμέσως νὰ βγάξωμεν τὸ φέρονμα καὶ κρατοῦντες αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς μιᾶς χειρὶδος νὰ βίπτωμεν τὸ ἕτερον ἄκρον πρὸς τὸν κινδυνεύοντα. Δὲν πρέπει δὲ ποτὲ νὰ λησμονώμεν ὅτι ὁ πνιγόμενος ἐπανέρχεται συνήθως ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, πρὶν ἢ ἀποπνιγῆ, καὶ τότε συλλαμβάνει πᾶν ὅ,τι εὕρῃ πλησίον του· τὸ δὴ λεγόμενον, *πιάνεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του*. Εἰς τοιαύτας εὐνοϊκὰς, ὡς εἶπομεν, περιπτώσεις πλείστοι ἄνθρωποι ἐσώθησαν ἀπὸ τοῦ πνιγμοῦ διὰ τῆς ἐτοιμότητος καὶ ἀταραξίας τοῦ πνεύματος τῶν παρισταμένων, μὴ κολυμβητῶν.

Ἄλλ' ἐν τῇ ἄνω ἡμῶν ἐρωτήσει, „πῶς σώζομεν τοὺς πνιγόμενους“ ἔχομεν κυρίως καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ὑπ' ὄψει τοὺς εἰξεύροντας νὰ κολυμβώσιν· ἐρωτῶμεν δὲ, κατὰ ποίους τρόπους πρέπει νὰ φερθῆ καὶ ποῖα προφυλακτικὰ μέτρα πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὁ σπεύδων πρὸς σωτηρίαν τινὸς πνιγόμενου κολυμβητῆς, ἵνα καὶ ἐκεῖνος σώσῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν μὴ διακινδυνεύσῃ; Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε τοσοῦτον μᾶλλον σπουδαῖον, καθ' ὅσον καὶ ὁ ἀριστος κολυμβητῆς, μὴ λαμβάνων τὰ ἀπαιτούμενα προφυλακτικὰ μέτρα, ἀντὶ νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα ἐκδέττει καὶ τὴν ἰδίαν του ζωὴν εἰς τὸν ἐσχατὸν κίνδυνον.

Ἄξια μεγίστης προσοχῆς καὶ εὐρυτάτης διαδόσεως εἶναι τὰ ἐξῆς παραγγέλματα:

1) Ὅταν ὁ κολυμβητῆς πλησιάσῃ πρὸς τὸν κινδυνεύοντα, πρέπει νὰ φωνάξῃ πρὸς αὐτὸν μὲ δυνατὴν καὶ σταθερὰν φωνήν, ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος καὶ ὅτι ἐσώθη.

2) Πρὶν ἢ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὁ κολυμβητῆς πρέπει νὰ ἐκδυθῆ, εἰ δυνατὸν, ἐντελῶς καὶ ταχύτατα. Ἄν δὲν ἔχη καιρὸν ν' ἀπεκδυθῆ ὅλα του τὰ φορέματα, πρέπει τοῦλάχιστον ἐξ ἀπαντος νὰ λύσῃ τὰς καλτσοδέτας τοῦ ἐσωβράχιου του, διότι, ὅταν αἱ ἐσω περισκελίδες μείνωσι

δεδεμέναι, πληροῦνται ὕδατος καὶ ἐμποδίζουσι τὰς κινήσεις του.

3) Ὁ κολυμβητῆς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ συλλαμβάνῃ τὸν πνιγόμενον, ἐφ' ὅσον ὁστος κινεῖται ἰσχυρῶς καὶ παλαίει ἀπελπιστικῶς ἐν τῷ ὕδατι. Τὸ κάλλιστον πάντων εἶνε νὰ περιμείνῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, μέχρις οὔ ὁ κινδυνεύων ἡσυχάσῃ. Εἶνε ἐσχάτως παράτολμον καὶ κινδυνώδες νὰ συλλαμβάνῃ τις τὸν ἀγωνιζόμενον καὶ παλαιόντα πρὸς τὰ κύματα.

4) Ὅταν ὁ πνιγόμενος ἡσυχάσῃ, τότε ὁ κολυμβητῆς πλησιάζει πρὸς αὐτὸν, τὸν συλλαμβάνει ἀπὸ τὴν κόμην, ἀναστρέφει αὐτὸν ὑπτίον (τάνασκελα) ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, καὶ ἀνωθεῖ αὐτὸν ἀποτόμως διὰ τὰ κρατήσῃ τὴν κεφαλὴν του ὑπεράνω τῶν ὑδάτων. Ἀκολουθῶς ἀναστρέφεται καὶ ὁ κολυμβητῆς ὑπτίος καὶ κολυμβᾷ πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, κρατῶν μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν κόμην τοῦ σωζομένου καὶ θέτων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, μὲ τὸ πρόσωπον ἐννοεῖται πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ τῆς κοιλίας του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ κολυμβητῆς δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν ἀσφαλέςτερον καὶ ταχύτερον ἢ καθ' ὅσον δήποτε ἄλλον τρόπον. Ὁ ἡσχημένος μάλιστα κολυμβητῆς δύναται νὰ κρατήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ δύο ἀνθρώπους ὑπεράνω τοῦ ὕδατος. Τὸ μέγα προτέρημα τῆς μεθόδου ταύτης, ἥτις ἀπεδείχθη ὡς ἡ ἀρίστη πασῶν, εἶνε ὅτι ὁ κολυμβητῆς δύναται συγχρόνως καὶ τὴν ἰδίαν του κεφαλὴν καὶ τὴν τοῦ σωζομένου νὰ κρατῆ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ κολυμβῶν ὑπτίος ἀντέχει ἐπὶ μακρότατον χρόνον, τοῦδ' ὅπερ ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα, ὅταν τις περιμένῃ πλοῖον τι ἢ ἄλλην τινὰ βοήθειαν.

5) Ἐπικρατεῖ γενικῶς ἡ ἰδέα ὅτι ὁ πνιγόμενος, κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἀγωνίας του, ἀναπτύσσει τοσοῦτο ἀπελπιστικὴν δύναμιν ὥστε ὅ,τι δήποτε συλλάβῃ διὰ τῶν χειρῶν δὲν τὸ ἀφίνει πλέον. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη σπασμικὴ συστολὴ τῶν μυῶνων, ἥτις ὑπὸ τινων ὀνομάζεται „πάσιμο τοῦ θανάτου“, συμβαίνει σχετικῶς σπανιώτατα. Συνήθως, ὅταν ὁ πνιγόμενος ἀπολέσῃ τὰς αἰσθήσεις, οἱ μυῶνες αὐτοῦ γίνονται ἀεῖποτε ἀσθενέστεροι, μέχρις οὔ αἱ χεῖρες χαλαροῦνται ἐντελῶς καὶ ἀφίνουσιν ἐλεύθερον πᾶν ὅ,τι ἔτυχε νὰ συλ-

λάβωσιν. Ἡ γενικῶς λοιπὸν ἐπικρατοῦσα ἐκείνη ἰδέα δὲν πρέπει νὰ ἐμβάλλῃ εἰς φόβον τὸν θέλοντα νὰ σπεύσῃ πρὸς σωτηρίαν τοῦ πνιγομένου.

6) Ἄν ὁ πνιγόμενος εἶνε ἤδη βυθισμένος εἰς τὸν πυθμένα, ἢ θέσῃς ἐνθα εὐρίσκεται τὸ σῶμα, δύναται πολλάκις ὅταν τὰ ὕδατα εἶνε ἀτάραχα καὶ γαληνιαῖα, ν' ἀναγνωρισθῇ ἐκ τῶν πομφολύγων (φουσκαλίδων), αἵτινες ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων. Πρέπει ὅμως νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ρεύμα, ὅπερ ἐνδέχεται νὰ ἐπικρατῇ ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὸ ὅποιον ἐμποδίζει τὴν κατὰ κάθετον γραμμὴν ἀνάβασιν τῶν πομφολύγων. Πολλάκις ὁ δύτης, ἀκολουθῶν τὴν ὑπὸ τῶν πομφολύγων σημαυνομένην διεύθυνσιν, δύναται νὰ ἐξαγάγῃ τὸν πνιγόμενον ἐγκαίρως, πρὶν ἢ οὗτος ἀποπνιγῇ καὶ πᾶσα ἐλπίς ἀναζωογονήσεως αὐτοῦ ἀπολεσθῇ.

7) Ὅταν ὁ δύτης εὕρῃ τὸν πνιγόμενον ἐν τῷ βάθει τῆς θαλάσσης, πρέπει νὰ τὸν συλλάβῃ ἀπὸ τὴν κόμην, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἵνα διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς καὶ διὰ τῶν ποδῶν κινουμένος δυνηθῇ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων.

8) Ἐὰν θαλάσσιον ρεύμα ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, εἶνε καλῆτερον νὰ μένῃ ὁ κολυμβητὴς ὑπτίως καὶ ἀκίνητος, μέχρις οὗ προσέλθῃ ἄλλη βοήθεια, παρὰ νὰ κολυμβᾷ πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς ἐναντίον τοῦ ρεύματος. Πολλοὶ ἱκανοὶ κολυμβηταί, θέλοντες νὰ φθάσωσι μὲ ὄλον τὸ φορτίον των εἰς τὴν ξηρὰν ἐναντίον τοῦ ρεύματος, ἐξήντησαν εἰς μάτην τὰς ἐαυτῶν δυνάμεις καὶ ἐβυθίσθησαν, ἐνῶ ἂν ἀφίνοντο εἰς τὸ ρεύμα, θὰ ἀντείχον ἐπὶ μακρότερον χρόνον, μέχρις οὗ θὰ προσήρχετο ἄλλη τις βοήθεια.

Τὰ παραγγέλματα ταῦτα ἰσχύουσι πάντοτε καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, τόσον εἰς τὰ γαληνιαῖα καὶ ἀτάραχα ὕδατα, ὅσον καὶ εἰς τὴν μᾶλλον τεταραγμένην θάλασσαν.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῆς ἀναζωογονήσεως τοῦ πεπνιγμένου, ὅστις θεωρεῖται συνήθως ὡς νεκρός, ἐνῶ εἰς πλείστας περιπτώσεις εἶνε μόνον λιπόθυμος καὶ δύναται δι' ἐπιμόνων καὶ λελογισμένων προσπαθειῶν νὰ ἀναζωογονηθῇ. Ἐνταῦθα ὅμως πρέπει νὰ προτάξωμεν τὰ ἐξῆς ὀλίγα:

Ὁ θάνατος τοῦ πνιγομένου δύναται νὰ ἐπέλθῃ κατὰ δύο διαφόρους τρόπους: α) δι' ἀληθοῦς πνιγμοῦ, ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἀναπνῆ ὕδωρ ἀντὶ ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ καταπίνῃ συγχρόνως μεγάλην ποσότητα ὕδατος. Ὁ δὲ διὰ τοῦ πνιγμοῦ θάνατος δὲν ἐπέρχεται ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ μακρὰν σχετικῶς ἀγωνίαν καὶ πάλιν πρὸς τὰ κύματα. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ πνιγόμενος ἔχει τὴν ὄψιν τοῦ ἐξ ἀσφυξίας ἀποθανόντος. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειλέων εἶνε ἐρυθρὸν κλίνον πρὸς τὸ κυανοῦν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶνε αἱματοβαφεῖς· ἐὰν ἀνοίξωμεν τὸ στόμα του, εὐρίσκομεν ἐν αὐτῷ ἀφρώδες τι ὑγρὸν· καὶ ὁ στέμαχος δὲ καὶ ἡ τραχεῖα ἀρτηρία καὶ οἱ πνεύμονες περιέχουσιν ὕδωρ. β) Διὰ λι-

ποφυξίας εἴτε λιποθυμίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ὄψιν τοῦ πνιγμένου εἶνε ὅλως διάφορος τῆς τοῦ πρώτου. Τὸ προσωποῦν εἶνε ὠχρὸν καὶ χαλαρὸν, εἰς δὲ τὸ στόμα του εὐρίσκεται ὀλίγον ἢ οὐδὲν ἀφρώδες ὑγρὸν. Τὸ ὠχρὸν χρῶμα τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἔλλειψις ἢ ἡ ὀλίγη ποσότης ἀφρώδους ὑγροῦ εἶνε ἀσφαλέστατα σημεῖα ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἐπῆλθε διὰ τοῦ πραγματικοῦ πνιγμοῦ, ἀλλὰ συνεπεία λιποθυμίας ἢ ἀποπληξίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις ἔπαυσαν ἀμέσως ἢ δὲ γλωττὶς τ. ἔ. ἢ εἰσοδος εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν ἐκλείσθη σπασμωδικῶς, οὕτως ὥστε ὀλίγον ἢ οὐδὲν ὕδωρ εἰσέδυσεν εἰς τοὺς πνεύμονας.

Ἡ δευτέρα αὕτη περίπτωσις, ὅταν δηλ. ὁ πνιγόμενος ἔχη τὴν ὄψιν τοῦ λιποφυχήσαντος, εἶνε λίαν εὐνοϊκή, διότι ἡ πιθανότης τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ σωτηρίας αὐτοῦ εἶνε μεγαλύτερα ἢ ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει.

Πολλάκις ἀκούομεν τὴν ἐρώτησιν: πότε ἐπέρχεται ὁ θάνατος τοῦ πνιγομένου, καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον ὁ ἀνθρώπος εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ, μέχρις οὗ ἀποπνιγῇ; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀποκρινόμεθα, ὅτι ὁ χρόνος οὗτος δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ. Εἶνε δὲ ἀποδεδειγμένον, ὅτι καὶ μετὰ ὀλοκλήρων ὥρων διαμονὴν τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἢ ζωὴ δὲν παύει ἐντελῶς, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπανέλθῃ δι' ἐπιμόνων καὶ λελογισμένων προσπαθειῶν. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι: Ἐν οἷα δήποτε περιπτώσει ὁ πνιγόμενος πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς λιπόθυμος. Ποῖα εἶναι ἡδη τὰ μέσα τῆς ἀναζωογονήσεως τοῦ πεπνιγμένου;

Τὰ μέσα ταῦτα πρέπει νὰ γνωρίζῃ κάλλιστα πάντων ὁ ἱατρός, καὶ διὰ τοῦτο τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ σωτήρος εἶνε νὰ φροντίσῃ ὅσον τάχιστα περὶ προσκλήσεως τοῦ ἱατροῦ. Συγχρόνως δὲ πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ εὐρέσεως ἐφαπλωμάτων καὶ στεγνῶν ἐνδυμάτων.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν, τὸ δὲ λεγόμενον, μετὰ τὰ χεῖρα σταυρωμένα, ἀλλ' ἀμέσως πρέπει ν' ἀρχίσωμεν τὰ ἀναγκαῖα πειράματα πρὸς ἀναζωογόνῃσιν τοῦ πνιγμένου. Τὸ

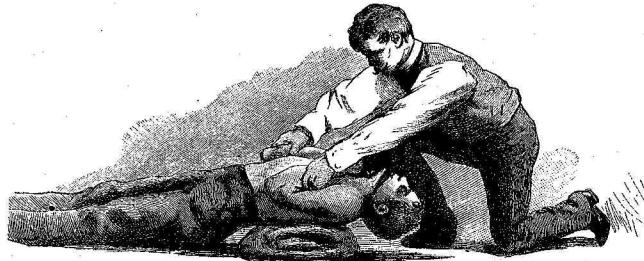
πρῶτιστον δὲ καὶ ἀναγκαῖότατον πάντων εἶνε νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν ἀναπνοὴν τοῦ λιποθύμου, πρὸς τοῦτο δὲ σκολουθοῦμεν τοὺς ἐξῆς κανόνας.

1) Δὲν πρέπει νὰ σηκῶμεν τὸν πνιγόμενον ἀπὸ τοὺς πόδας μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὕδωρ· ἀλλὰ πρέπει νὰ θέτωμεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κοιλίας (τάπιστομα) ἐπάνω εἰς ἐν στρώμα ἢ ἐφαπλωμα ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων μας, οὕτως ὥστε ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ στήθος του νὰ κλίνωσι ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω, δηλαδὴ νὰ κῆνται ὀλίγω βαθύτερον ἢ τὸ λοιπὸν σῶμά του. Ἄφ' οὗ τοποθετήσωμεν αὐτὸν τοιουτοτρόπως, πιέζομεν τὰ νῶτά του ἐπανειλημμένως, ὅπως ἐκρέσῃ τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ στομάχου καὶ τῶν πνευμόνων του.

2) Διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ ἀὴρ ἐλευθέρως εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν τοῦ πνιγμένου, ἀνοίγομεν τὸ στόμα του, καθαρί-

Σχῆμα 1.

Σχῆμα 2.

ζομεν αυτό, καθώς και την ρίνα, με έν μαντήλιον, ἔλκομεν πρὸς τὰ ἔξω τὴν γλῶσσαν του και τὴν κρατοῦμεν εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε δεδεμένην διὰ τινος ταινίας, ὡς παρίσταται ἐπὶ τῶν ἡμετερον εἰκόνων, ἢ ὠθοῦμεν τὴν σιαγῶνα πρὸς τὰ ἔμπροσ.

4) Διὰ νὰ προκαλέσωμεν προαιρετικὰς ἀναπνευστικὰς κινήσεις, ἐρεθίζομεν ἀμέσως τοὺς ράθωνας με ταμβάκον ἢ με ὄσφραντήριον ἄλας, ἢ γαργαλίζομεν τὸν λάρυγγα δι' ἐνὸς πτεροῦ, τρίβομεν δυνατὰ τὸ πρόσωπον και τὸ στήθος και βαντίζομεν αὐτὰ ἐναλλάξ με ψυχρὸν ἢ θερμὸν ὕδωρ, και τύπτομεν ἰσχυρῶς τὸ στήθος με ὑγρὸν τι ὑφασμα.

5) Ἀλλὰ με τὰ μέσα ταῦτα δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν πολὺ· ἂν τὰ μέσα ταῦτα δὲν ἐπιφέρωσιν ἀμέσως ἀναπνευστικὰς κινήσεις, πρέπει τὰ χρονοτριβῶμεν εἰς τὴν τεχνητὴν ἀναπνοήν.

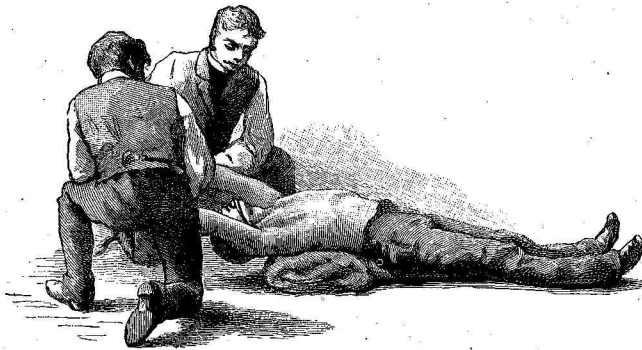
Ὅπως κατὰ τὴν φυσικὴν ἀναπνοὴν ὁ θώραξ τοῦ στήθους διαστέλλεται και συστέλλεται ἐναλλάξ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν μυῶνων, οὕτω και κατὰ τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν ἐπιτυγχάνομεν διὰ τεχνητῶν μέσων ἤτοι δι' ἐξωτερικῆς ἐπενεργείας τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα, τὴν διαστολὴν και συστολὴν τοῦ θώρακος, ἵνα ὁ ἀήρ εἰσδύῃ εἰς τοὺς πνεύμονας και ἐκρέῃ ἐξ αὐτῶν ἐναλλάξ.

Ἡ τεχνητὴ αὕτη ἀναπνοὴ δύναται κατὰ διαφόρους τρόπους νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀλλ' ἡ ἀπλουστερά μεθόδος εἶνε ἢ διὰ τῶν ἡμετέρων εἰκόνων δηλουμένη, ἢ ἐξηγουμένη ἐνταῦθα διὰ βραχέων.

Ἐξαπλόνομεν τὸν πνιγμένον ὑπτιον (τὰνάσκελα) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, και ὑψώνομεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν και τὸ στήθος του διὰ τινος ἐνδύματος τὸ ὁποῖον θέτομεν διπλωμένον ὑπὸ τὴν βράχιν του (ὡς παρίσταται ἐπὶ τῶν εἰκόνων). Ἐπειτα λαμβάνομεν τοὺς βραχίονάς του ὑπεράνω τῶν ἀγκῶνων, ἔλκομεν αὐτοὺς ἐλαφρῶς και ἰσομέτρως μέχρις οὗ ἀνατείνομεν αὐτοὺς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, και ἐν τῇ θέσει ταύτῃ κρατοῦμεν αὐτοὺς ἀκινήτους ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα τῆς ὥρας. Τοιοῦτοτρόπως ὁ θώραξ τοῦ στήθους ἐκτείνεται ἤτοι διαστέλλεται και ὁ ἀήρ εἰσορμᾷ εἰς τοὺς πνεύμονάς του (ἴδε

εἰκόνα 1). Μετὰ ταῦτα ὠθοῦμεν τοὺς βραχίονας πάλιν πρὸς τὸ στήθος και κρατοῦμεν αὐτοὺς ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα στερεῶς εἰς τὰ πλάγια τοῦ θώρακος (ὡς παριστᾷ ἢ εἰκὼν 2). Τοιοῦτοτρόπως ἐξέρχεται ὁ ἀήρ ἐκ τῶν πνευμόνων. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ δύο ἀνδρῶν (ὡς ἐν σχ. 3). Τὰς δύο ταύτας κινήσεις ἐκτελοῦμεν ἐναλλάξ 15 φορές περίπου κατὰ τὸ πρωτόλεπτον, και ἐξακολουθοῦμεν αὐτὰς μετὰ προσοχῆς και μετ' ἐπιμονῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, μέχρις οὗ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ πνιγμένος ἀρχίζει νὰ ἀναπνέῃ ἀφ' ἑαυτοῦ. Τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀναπνοὴν δεῖκνυε ἡμῖν ἢ αἰφνιδια ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου: Τὸ ὠχρὸν γίνεται ἐρυθρὸν και τὰνάπαλιν. Τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν, ὡς περιεγράψαμεν αὐτὴν ἀνωτέρω και ὡς παρίσταται ἐπὶ τῶν εἰκόνων, πρέπει νὰ ἐξακο-

λουθῶμεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μέχρις οὗ ἔλθῃ ὁ ἰατρός, ἐπὶ δὲ και μετὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Μόλις δὲ μετὰ πολλῶν ὠρῶν μάταια πειράματα, δυνάμεθα νὰ ἐγκαλίπομεν τὰς προσπαθείας ἡμῶν με ἡσυχον συνείδησιν. — Ἄν αἱ προσπάθειαι ἡμῶν στεφθῶσι με τὴν ποδομένην ἐπιτυχίαν, ἅμα ὡς ἴδωμεν τὸν δυστυχῆ ἀναπνέοντα ἀφ' ἑαυτοῦ, παύομεν τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν. Ἀμέσως δὲ καλύπτομεν τὸ σῶμά του με

Σχῆμα 3.

στεγνὰ ἐνδύματα ἢ ἐφαπλώματα, τρίβομεν τὰ μέλη του ἰσχυρῶς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἔπειτα μεταφέρομεν τὸν ἀναζωογονηθέντα εἰς θερμὴν τινα κλίνην, τὸν καλύπτομεν με μάλλινα ὑφάσματα (φλανέλλας) και θέτομεν θερμὰς φιάλας ἐπὶ τὸν στόμαχον, ὑπὸ τὰς μασχάλας, μεταξύ τῶν μηρῶν και εἰς τὰ πέλματα τῶν ποδῶν, ὅπως ἀποδώσωμεν εἰς τὸ σῶμα τὴν ἀπολεσθεῖσαν θερμότητα και ὑποβοηθήσωμεν τὴν ἐνέργειαν τῆς καρδίας.

Ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἀναλάβῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὰς δυνάμεις του, ὥστε νὰ δύναται νὰ καταπίνῃ, τότε μόλις εἰμποροῦμεν νὰ τῷ δώσωμεν με μικρὸν τι κοχλιάριον τοῦ καφῆ θερμὸν ὕδωρ, καφέν, τσίον, θερμὸν οἶνον ἢ ἄλλο τι ἐνδυναμωτικὸν ποτὸν εἰς μικρὰς ποσότητες.

Μέχρις οὗ ὁ ἀσθενὴς ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὴν ὑγείαν του, ἢ ἰατρικὴ βοήθεια δὲν πρέπει νὰ λείψῃ.

ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟΝ.

Τὸ βραδύπτωτον εἴτε ἀλεξιπτωτον εἶνε μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων ἐφευρέσεων, αἵτινες πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐφευρεθεῖσαι, εἶτα δὲ διὰ διαφόρους λόγους ἐπὶ μακρότατον χρόνον λησμονηθεῖσαι, μόλις κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἔτυχε νὰ ἐπαναληφθῶσι και τελειοποιηθῶσιν ὑπὸ μεταγενεστέρων ἐρευνητῶν και διὰ τοῦτο θεωροῦνται ἤδη ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς ὕλως νέαι. Ὁ πρῶτος περιγράφας και ἰχνογραφῆσας τὸ σχέδιον τοῦ βραδυπτώτου ἦτο ὁ περικλητὸς Λεονάρδος Βίνκιος (Leonardo da Vinci)· ἑκατὸν ἔτη μετὰ τοῦτον ὁ Βενετὸς ἀρχιτέκτων Φαῦστος Ουεράντζιος (Fausto Veranzio) ὑπεκίνησεν ἐκ νέου τὸ ζήτημα τῆς κατασκευῆς ἀλεξιπτώτου, ἀλλὰ τὰ σχέδια αὐτοῦ ἔμειναν ἀνεκτέλεστα.

Ἀφ' οὗ ὁμοῦ ἐφευρέθη τὸ ἀερόστατον, τῆς ἀνάγκης τοῦ βραδυπτώτου γενομένης μάλλον ἐπαισθητῆς, ἤρξαντο περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος νὰ σκέπτονται και περὶ τῆς κατασκευῆς τοιοῦτου μηχανήματος σπουδαιότερον και συντονώτερον· ἀφοῦ μάλιστα ἐγένετο γνωστὸν ἐν τῷ μεταξῷ χρόνῳ ὅτι και ἐν Σινικῇ μετεχειρίζοντο οἱ θαυματοποιοὶ διὰ τὴν κατάβασιν αὐτῶν ἀπὸ ὑψηλοτάτων πύργων ὁμοίας συσκευῆς, αἵτινες ἴσως θὰ ἠδύναντο νὰ φανῶσι σωτήριοι ἐν ἐκρηγνυμέναις πυρκαϊαῖς. Τὸ πρῶτον κινδυνῶδες πείραμα ἐξετέλεσεν ἐν Μομπελιέρῳ ὁ Σεβαστιανὸς Λενορμάνδος, ὅστις ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας του κατήλθεν εἰς τὴν ὁδὸν κρατοῦμενος ἀπὸ ἀνακαταμένου ἀλεξιβροχίου, ὅπερ